

Festivalkriebels

Auteur: Myrna Pruijn
Cover design: Myrna Pruijn
ISBN: 9789463981590
© Myrna Pruijn

Hoofdstuk 1

Floor

Ik voel de jaloerse blikken in mijn rug prikken terwijl we de rij wachtende mensen passeren voor Club Seven. Het getik van mijn stiletto's op de straat klinkt sexy, maar gezien mijn gebrek aan ervaring op hakken en nóg grotere gebrek aan finesse, betwijfel ik dat het er ook zo uitziet. Met opperste concentratie zet ik de ene voet voor de andere, terwijl ik het puntje van mijn tong binnenboord probeer te houden, een tik die mijn opperste concentratie verraad. Nu weet ik weer waarom ik nooit hakken draag: veel teveel gedoe en bovendien niemand die het ziet. Maar het maakt wel dat ik er vanavond uitzie als zo'n meisje dat ik normaal gesproken evenveel haat als bewonder. De blauwe kleur van het korte jurkje dat ik van Julia heb geleend, matcht bij mijn ogen en het minimale lapje stof laat veel huid bloot op mijn rug. Ik voel me zelfverzekerd en verleidelijk. Al komt dat misschien meer door de alcohol dan door het jurkje.

Eerlijk is eerlijk, dat extra beetje vloeibaar zelfvertrouwen kan geen kwaad wanneer ik de hele avond in de picture sta op zo'n verhoogde VIP-area. Daarnaast ben ik hier met een doel: mezelf totaal de

vergetelheid in drinken. Merel en Lara boden eerder deze week aan om langs te komen om mij volgens traditie af te leiden met wijn, eten en slechte films, maar dat aanbod heb ik afgeslagen. Het is lief bedoeld, maar dat hebben we inmiddels drie jaar geprobeerd en het werkt niet. Dan zitten we opnieuw samen de hele avond ons best te doen om het vooral niet erover te hebben, terwijl we allemaal weten dat het er is. Want het is er altijd. En ik wil gewoon dat het er niet is. Dus toen Julia vroeg of ik vanavond meeding om als luxepoes een avondje in een exclusieve nachtclub door te brengen, leek me dat een prima manier om deze dag af te sluiten en zo snel mogelijk weer te vergeten.

Wanneer ik het heelhuids gered heb tot het afgeschermd VIP-dek kijk ik even om me heen. Ik word omringd door glanzende bossen haar, die in glamoureuze krullen om gezichten heen vallen. Julia's vriendinnen lijken regelrecht uit een aflevering van Holland's Next Top Model gestapt te zijn. Ze zitten allemaal met hun telefoon in hun hand en ik kijk gefascineerd hoe ze ondanks de lange nepnagels razendsnel hun vingers over het scherm laten gaan. Om mezelf een houding te geven pak ik ook mijn telefoon uit mijn clutch, die net groot genoeg is voor mijn telefoon en mijn pinpas. Irritant dus, de volgende keer neem ik gewoon mijn tas weer mee.

Gedachteloos scrol ik door mijn Insta-tijdlijn, tot mijn duim ineens stopt bij de vrolijke gezichten van Lara en Merel. De foto is gisteren pas gepost, maar hij is duidelijk vorige week al gemaakt. Ik herken het terras en het topje dat Lara die avond had aangehad. De avond dat wij met z'n drieën een terrasje hadden gepakt, waarna ik zonder hen ben doorgedaan naar Julia. Ik denk aan de grappige selfies die we met z'n drieën hadden gemaakt, uiteraard met dank aan Lara omdat zij de enige van ons drieën is die haar telefoon zo ver in de lucht kan houden én op de fototoets kan drukken zonder hem te laten vallen. Een ware kunst, dat zeg ik je. Ik laat mijn telefoon al op mijn hoofd vallen als ik 's avonds lig te appen. Ik tuur naar de foto: waarom zou Lara juist deze gepost hebben en niet die met ons alledrie?

Hè bah, doe niet zo kinderachtig, ik tik mezelf direct op mijn vingers. Ik was die avond zelf eerder weggegaan om met Julia mee te gaan. Ik denk terug aan die avond en krijg weer een glimlach om mijn mond bij de herinnering. Wat een geniale avond was dat weer...

'Je moet het zelf weten schat,' had Julia gezegd, toen ik had getwijfeld. 'Ik heb je er graag bij, maar ik ga je niet vertellen wat je moet doen. Het enige wat ik je zeg is: welke avond gaat je meer bijblijven? De avond dat je jezelf vol zit te proppen met popcorn bij een film waarvan je over een jaar de titel al niet meer weet? Of een avond met deze dame,' ze had naar zichzelf gewezen

met haar duimen, ‘in de meest exclusieve hangout van Amsterdam?’

Julia had niets teveel gezegd. Ik weet niet hoe ze het voor elkaar krijgt, maar ze weet zichzelf altijd naar binnen te kletsen bij de meest exclusieve party's. Net als vanavond dus: zonder haar had ik hier nóóit gezeten. Ik vermoed dat het komt het door haar lange blonde haren en volle borsten (nep, weet ik al vanaf het moment dat ik haar ontmoette), in combinatie met haar vlotte babbel. Julia is intelligenter dan ze eruit ziet. Dat klinkt lullig, maar het is waar en dat weet ze zelf ook. Juist dat maakt haar zo ontwapenend. Onze eerste ontmoeting was op een feestje van gemeenschappelijke vrienden. Toen ik haar sprak, vroeg ik haar als eerste of haar wimpers echt waren.

‘Ze zijn prachtig,’ complimenteerde ik haar.

‘Meid, niets aan mij is echt,’ had ze geantwoord. ‘Mijn haren, mijn tieten, mijn lippen, mijn wimpers, allemaal nep.’ Ze wees naar de betreffende lichaamsdelen met een gemanicuurde nagel, terwijl ze ze opsomde en kreeg uiteindelijk haar eigen nagels in het vizier. Ze wiebelde met haar vingers: ‘En deze, ook nep.’

Die oprechtheid deed me besluiten dat ik haar wel mocht. Intussen is me duidelijk dat Julia's uiterlijk misschien niet helemaal echt is, maar haar innerlijk absoluut wel: je weet precies wat je aan haar hebt. Ik kijk weer naar de foto.

‘Je vriendinnen zijn echte lieverds hoor, Floor,’ hoor ik Julia in gedachten zeggen, ‘maar ze zijn zó anders dan jij!’

Misschien heeft ze toch een beetje gelijk.

Je kunt veel van Julia vinden, maar saai is het in ieder geval nooit. Ik kijk lachend toe terwijl ze op de tafel staat, met een fles champagne in haar ene hand en een opblaasflamingo in de andere. De fles champagne komt van de heren (alhoewel, kun je mannen die een uur na aanvang van het feest al straalbezopen staan te brallen nog wel heren noemen?) aan de VIP tafel naast ons. Joost mag weten waar ze die opblaasflamingo vandaan heeft getoverd.

Met Julia weet je nooit hoe de avond eindigt, vandaar dat het ook direct zo goed klikte tussen ons. We hebben dezelfde drang naar avontuur en plezier: we willen zoveel mogelijk dingen meemaken waar we jaren later nog over napraten. Het leven kan nu eenmaal gek lopen. Wie weet sterf je op de negentigste na een geweldig leven, maar misschien rijd je jezelf wel op je zestiende te pletter op een opgevoerde scooter. Ik zie het zo: je kunt champagne drinkend en confetti strooiend het leven door of als treurige bejaarde van opwarmmaaltijd naar opwarmmaaltijd leven, terwijl je luistert naar de mooie levensverhalen van anderen. Verhalen waar jij niet over mee kunt praten, omdat je

nooit de dorpsgrenzen bent gepasseerd. Je weet niet hoe het loopt. Bij mij liep het vier jaar geleden helemaal anders dan gepland. Sindsdien heb ik gekozen voor de confetti en de champagne. En ik ben vastbesloten om zoveel mogelijk te genieten van iedere verdomde seconde die me gegund is. Ik krijg weer een nieuw drankje in mijn hand geduwd en Julia trekt me de dansvloer op. Dankbaar volg ik haar door de menigte, blij met de afleiding en genietend van de waarderende blikken van mannen en de afgunstige blikken van vrouwen. Dit is het leven.

Julia's hand voelt koel en vertrouwd in de mijne en zorgt ervoor dat we elkaar niet verliezen in de menigte wanneer we een uur later weer in de richting van ons plekje lopen. Het rode koord wordt voor ons opzij gehouden, zodat we terug kunnen lopen naar ons plekje. We worden onthaald door luid gejuich van de mannen aan de tafel naast ons. Op hun tafelblad is geen centimeter meer vrij door de vele emmers vol flessen sterke drank en ijsklonten. De heren hebben duidelijk de smaak te pakken en gaan tekeer als een stel chimpansees op de apenrots. Ze zijn vastbesloten om de hele club te laten merken dat ze er zijn. Het is een vermakelijk schouwspel. Triest, maar vermakelijk. Mijn blik wordt naar een schaduw achter de tafels getrokken. Daar zit nog iemand. En hij kijkt naar mij. Tenminste, ik ga ervan uit dat het een man is. De ogen boren zich in de mijne,

terwijl ik voorbijloop. Hij zit in de schaduw, dus ik kan niet zien wie de eigenaar is van die intense ogen. Ik wend mijn blik af om te voorkomen dat hij denkt dat ik interesse heb. Ik weet inmiddels: als ze op deze manier kijken, is het een kwestie van tijd tot ze zich melden met een slechte openingszin.

‘Hoe is het eigenlijk met je tentamens gegaan?’ vraag ik als we weer in ons hoekje zitten. Ik vind het geweldig dat Julia een studie rechten volgt. Of niet echt volgt trouwens, als ik hoor hoeveel colleges ze skipt. Maar ze komt gewoon regelrecht uit de film *Legally Blonde*. Ze wuift mijn vraag weg met haar hand, om duidelijk te maken dat ze het daar nu liever niet over heeft. ‘Laten we het over leuke dingen hebben! Zoals die man daar achter jou,’ zegt ze met een klein knikje naar de tafel achter ons. Ik lach en kijk zo subtiel mogelijk om. Ik zie twee blanke mannen met kleding alsof ze gangsterrappers zijn, die overdreven met hun hand bij het te laag hangende kruis van hun broek tegen de muur hangen. Ze geven hun ogen de kost aan twee jonge blonde meisjes die op hun beurt denken dat ze in een videoclip van Ronnie Flex zitten. Mijn oog valt vervolgens op een man in een strakke rode leren broek, die staat te dansen alsof hij Beyoncé is. Opnieuw bekruipt me het gevoel dat ik bekeken word en mijn ogen schieten naar de plek waar eerder ogen op mij gericht waren. Maar voor ik goed kan kijken, wordt mijn hoofd vastgepakt. Julia stuurt mijn blik in de gewenste

richting. Ik kijk naar een man met achterover gekamd haar dat onmiskenbaar geveerd is. Hij heeft een bolle buik die een beetje onder zijn te krappe witte shirtje uitpiept. Ondanks de overmatige hoeveelheid gel in zijn haren heeft één plukje zich toch heldhaftig een weg naar voren gebaad. Grijs borsthaar komt boven de blouse uit, waarvan net één knoopje teveel openstaat en hij draagt veel te hippe sneakers voor zijn leeftijd. Het geheel schreeuwt gewoon midlife crisis.

‘Serieus? Dat had je vader kunnen zijn!’ zeg ik verbaasd tegen Julia.

‘Ik val niet op jochies, geef mij maar een man die begrijpt wat ik wil,’ antwoordt ze. ‘En die daarvoor wil betalen.’ Ze knipoogt en lacht hard.

‘Floortje, help me even,’ zegt ze dan, terwijl ze haar arm om me heen legt. Terwijl ze de man achter me wulps aankijkt, legt ze haar hand op mijn wang en kust me op mijn lippen. Dat doen we wel vaker op feestjes. Het is niet echt mijn ding, veel te zacht en teder. Maar met wat drugs of alcohol word je gewoon aanrakerig en lichtelijk opgewonden en dan voelt het wel lekker. Blijkbaar gebruikt Julia het ook als middel om mannelijke aandacht te trekken. En het werkt. Want als ik mijn ogen open hebben we ineens wat extra gezelschap aan onze tafel zitten: de midlifer.

Ik weet wanneer mijn gezelschap niet meer gewenst is, dus ik trek me subtiel terug waarna mijn blik opnieuw getrokken wordt naar de ogen in de schaduw.

Ze kijken nog steeds naar me. Ik sla mijn drankje achterover en schenk een nieuwe in. Dat gaat al niet meer zo soepel als een uurtje eerder. Ik check mijn telefoon.

‘He Floor, hoe is het? Hoe was het met je moeder en je zusjes vandaag?’ appt Merel.

Snel veeg ik het bericht weg en zet mijn lippen weer aan mijn glas. Dan realiseer me pas dat hij leeg is. Mijn schouders ophalend schenk ik mijn glas weer bij in een poging de gedachte aan mijn moeder naar de achtergrond te duwen. Ik kijk naar Julia, die inmiddels uitdagend tegen haar sugar daddy aan staat te dansen. Dansen, dat is een goed idee. Dat zal me wel afleiden. Ik sta op en probeer de bewegingen van Julia te imiteren, al heb ik zo’n vermoeden dat dit er niet helemaal uitziet zoals de bedoeling is. De verbaasde blikken van de meiden aan onze tafel bevestigen dit. Ik zie hoe wat ellebogen elkaar aanstoten en er knikjes mijn richting op gegeven worden. Ineens herken ik een bekende melodie in de muziek. De nieuwe DJ Morse Code! Mijn voeten herkennen de melodie direct en op een rush van alcohol beginnen ze te bewegen. Mijn voeten schuiven ritmisch over de vloer, net als in de shuffle-video’s die ik miljoenen keren bekeken heb. Ik verlies mezelf in de muziek, terwijl mijn voeten automatisch op de maat bewegen. Ik draai in een cirkel en spring, waarna mijn voeten de maat weer vinden. Ik werp weer een snelle blik in de richting van de tafel en zie dat de verbazing in

hun blik plaats heeft gemaakt voor bewondering. Melanie wenkt me voor een rondje shotjes. Ik onderbreek mijn danspassen even om mee te doen aan het rondje tequila, maar zoek daarna mijn eigen dansvloertje weer op.

Na nog twee tequila merk ik dat mijn bewegingen iets houteriger worden. Ik sta stil, maar voel de vloer onder me bewegen. Ik zie een beetje dubbel en mijn lichaam zwenkt lichtjes van links naar rechts. Ik besluit om even pauze te nemen en plof neer bij de andere meiden aan tafel. Ik zak diep weg in de luxe bekleding van de bank, terwijl ik op mijn horloge kijk. Het zal de alcohol zijn, want ik zie de wijzers niet goed en knijp mijn ogen bij elkaar om ze scherp te krijgen. Tien over twaalf. Denk ik. Ik heb behoefte aan een praatje, maar ik heb geen idee wat ik tegen mijn tafelgenoten moet zeggen. Ik kijk om me heen, naar de meiden die zoveel meer glamorous zijn dan ik en denk na. Mijn hersenen zijn blanco. Denk na Floor, verzin iets!

‘Het is vandaag vier jaar geleden dat mijn vader overleed,’ hoor ik mijn eigen stem ineens zeggen. Sommige meiden kijken me geschokt aan. Er komt geen reactie. Nu weet ik het helemaal niet meer. Ik kan het niet meer on-zeggen. Uit pure ratel ga ik maar door. ‘Ja, hij heeft zijn hele leven hard gewerkt, zodat hij van zijn pensioen kon gaan genieten. En voordat het zover was.’

Ik knip met mijn vingers. Althans, dat probeer ik. Mijn ledematen zijn een eigen leven gaan leiden, dus mijn vingers wrijven een beetje vreemd tegen elkaar aan.

‘Morsdood.’

De tafel valt angstvallig stil. Niemand weet wat ze moet zeggen. Ik besluit er nog maar een schepje bovenop te doen. Maar voordat ik mijn mond open kan doen, word ik onderbroken door Julia: ‘Schat! Wat een drama, zo ken ik je helemaal niet! Laten we het gezellig houden.’

Ze komt naast me zitten en slaat haar arm om me heen. ‘Sneeu van je vader. Maar hé, laten we ervan leren en zorgen dat we genieten van het leven!’

Kijk, Julia snapt het tenminste. Die snapt wat ik probeer te doen, wat Lara en Merel niet begrijpen. Mijn vader deed zijn hele leven alles volgens het boekje: hard werken, een gezin stichten en sparen voor onze toekomst en een goed pensioen voor zichzelf. Hij telde de jaren af totdat hij van zijn welverdiende vrije tijd kon gaan genieten. Twee jaar nog. Zijn hartaanval gooide roet in het eten. Er schiet een rauwe pijn door mijn lijf, die ik al de hele dag probeer te onderdrukken. Julia redt me van een onbedwingbare huilbui door me mee te trekken. ‘Kom maar even mee schat, dat lijkt me beter voor iedereen.’

Bij de toiletten lopen we de rij voorbij om samen een hokje in te wankelen, waar ze een wit envelopje pakt en daar een sleutel insteekt. Ze houdt de

sleutel met een bergje wit poeder onder mijn neus en en geeft me een bemoedigend knikje. Ik twijfel. Dit heb ik nog nooit gedaan. De afkeurende blik van Merel doemt voor me op, gevolgd door de verdrietige gezichten van mijn moeder en mijn zusjes. Snel snuif ik diep in, hopen dat mijn herinneringen net zo snel zullen verdwijnen als de coke, die mijn neusgat ingaat. Het prikt achterin mijn neus en mijn gehemelte voelt verlamd.

Het voelt fijn.

Hoofdstuk 2

Floor

Zijn ogen glijden waardierend over mijn lichaam, terwijl ik uitdagend mijn heupen heen en weer beweeg. Ik voel zijn handen op mijn heupen en hij trekt me naar zich toe.

‘Ik kan de hele avond mijn ogen al niet van je afhouden,’ zegt hij met een diepe stem.

‘Ik weet het,’ antwoord ik hees. Eindelijk is hij uit de schaduw vandaan gekomen, om waar te maken wat zijn brandende ogen de hele avond al hadden beloofd. Ik snap niet hoe hij in de schaduw verborgen kon kunnen blijven. Zijn geweldige lijf, opvallende ogen en donkere krullen maken hem een onweerstaanbare verschijning. En te merken aan zijn begerige handen denkt hij hetzelfde over mij. De dansende lichamen om ons heen vervagen, terwijl ik smelt onder zijn verhitte blik. Ik voel me licht in mijn hoofd en weet niet of het door hem of door de wodka Spa Rood komt, die ik zojuist achterover geslagen heb. Mijn lichaam staat in brand op de plekken waar zijn handen me raken. Samen bewegen we op de sensuele, dreunende beat die de DJ uit de speakers laat klinken. Dan worden de lichten ineens

feller. Ik knijp mijn ogen dicht tegen het verblindende witte licht...

Een knallende koppijn bonst door mijn hoofd. Het dringt langzaam tot me door dat ik in mijn bed lig. Ik sluit mijn ogen en draai me om, in een poging nog even verder te slapen.

Die intens starende ogen doemen weer voor mijn geestesoog op. Is er echt iets gebeurd of was het alleen een wilde droom? Ik graaf in mijn geheugen en ondanks dat ik me niet kan herinneren hoe ik thuis ben gekomen, ben ik er vrij zeker van dat het helaas mijn eigen hersenspinsels waren. Maar wel erg fijne hersenspinsels. Blijkbaar hebben die ogen van de vreemdeling gisteren meer indruk op me gemaakt dan ik dacht. Ik ben inmiddels gewend dat mannen, zeker die je zo volgen met hun ogen, uiteindelijk wel naar je toe komen om een versierpoging te doen. De één origineler dan de ander. Het feit dat deze man me de hele avond heeft geobserveerd zonder dat ik weet wie het is, frustrreert me. Ik voel een lichte druk op mijn blaas maar draai me om en probeer mijn volle blaas te negeren.

Nog geen minuut later geef ik het op. 'Hmpffff,' kreun ik, terwijl ik mijn bed uitklim. Ik baan me met mijn ogen zo veel mogelijk gesloten tegen het felle daglicht een weg naar de wc. Zodra ik ben neergeploft pak ik mijn telefoon, in de verwachting daarop bewijsmateriaal te vinden van gisteravond. Ik heb zoveel tequila en wodka-soda op dat ik verbaasd ben dat ik het nog tot mijn bed

heb gered. Het laatste deel van de avond is compleet blanco. Mijn katerige handen trillen, terwijl ik mijn telefoon probeer te ontgrendelen. PATS. Mijn telefoon ligt met het scherm omlaag op de verjaarde retro bruine studentenhuistegeltjes.

‘Argghhh!’ Ik vervloek mezelf en mijn eeuwige klunzigheid. Nou goed, hij ligt in ieder geval niet in de wc - zoals bij vorige voorvallen - dus dat is een verbetering. Maar toch. Met mijn adem ingehouden keer ik mijn telefoon om om de schade op te nemen. Een flinke barst ontsiert het gloednieuwe scherm. Kutzooi. Ik ontgrendel hem en test of hij nog werkt. Dat is - tot mijn grote opluchting - wel het geval. Ik open WhatsApp en zie wat foto’s voorbij komen van gisteravond. Het schaamrood kruipt op mijn kaken. Foto’s van mij, bezweet en met rode wangen, terwijl ik op de verhoging sta te dansen. Ik, terwijl ik net mijn gezicht vertrek door de scherpe smaak van de tequila. Ik, terwijl ik iets heel ongepasts doe met de opblaasflamingo. Ik sluit de app en ga naar Instagram. Een hartje schiet omhoog: x_Julia heeft je getagd in een foto. Ik tik op de foto om te zien welke ze de wereld heeft ingeslingerd. En ja hoor, typisch. Julia lacht me op de foto stralend en beeldschoon tegemoet, terwijl mijn mond raar openhangt omdat ik net aan het praten ben. Mijn haren pieken wild om mijn hoofd en de flits weerkaatst op mijn glimmende voorhoofd. O god, wat heb ik nu weer allemaal gezegd gisteren? Steunend met mijn ellebogen op mijn knieën leg ik kreunend mijn

hoofd in mijn handen bij de gedachte aan mijn lompe opmerkingen over mijn vader.

Gisteren leek het nog een uitstekend idee om mezelf de vergetelheid in te drinken om de middag te vergeten. Nou, dat ging lekker. Stukje bij beetje komen er vage flashbacks terug van de avond.

'Sje moet sje eiche band blakke,' hoor ik mezelf weer met dubbele tong tegen een van Julia's vriendinnen zeggen. 'Aldijd sje eiche band blakke, beloof?' Ik zie opnieuw haar verbijsterde en zwaar ongemakkelijke blik weer voor me. Die maakt snel plaats voor de herinnering aan die ene dag, vier jaar geleden. Toen ik papa roerloos op de vloer vond in zijn schuurtje. De spullen waar hij mee bezig was om mijn band te plakken lagen verspreid over de vloer van het schuurtje. Hoe vaak ik niet gedacht heb: had ik mijn eigen band maar geplakt. Waarom heb ik verdomme nooit de moeite genomen om zelf te leren hoe ik mijn band moet plakken? Nee Floor, wijs ik mezelf terecht, we hebben afgesproken dat we dit niet meer gaan doen.

Gisteren was de dag voor schuldgevoel en verdriet. Samen met mama, Saar en Lisa even lekker janken en weer door. Al heb ik niet gehuild gisteren. Mama wel, die kon niet stoppen met huilen. Bij mij kwam er geen enkele traan. Ik was enkel opgelucht toen ik weg kon, verschrikkelijk egoïstisch van me. Ik heb in ieder geval wél weer wat geleerd gisteren: omringd door dronken vreemden in een lawaaierige club staan, was

toch niet zo'n goed alternatief voor het vertrouwde gezelschap van Merel en Lara als ik dacht. En ik heb mezelf ook nog eens de ergste kater van mijn leven bezorgd. Lekker Floor, klasse. Hoe ga je deze dag in vredesnaam doorkomen?

Ik besluit mezelf nuttig te maken door even een wasje te draaien. En ja hoor, alsof mijn dag nog niet kloterig genoeg is begonnen vandaag, besluit vervolgens ook het waspoeder om me het leven zuur te maken. Ik laat de bak uit mijn handen vallen en probeer hem tevergeefs nog op te vangen. Door mijn ongecontroleerde beweging sla ik echter de bak de keuken door en vliegt het poeder door de ruimte als confetti uit een confettikanon op een festival. Alleen dan één waar je niet zo blij van wordt. Ik ga verwoed met stoffer en blik en een stofzuiger in de weer. Moedeloos kijk ik om me heen. Overal op de plakkende vloer (het schoonmaakschema wordt niet door al mijn huisgenoten even nauwkeurig nageleefd) kleven nog restjes waspoeder. Met een sopje probeer ik de rest van het poeder weg te poetsen. Het resultaat: een vloer zo glad als ijs. Er zit waarschijnlijk niets anders op dan de rest van mijn studententijd à la Pippi Langkous op schoonmaakborstels door de keuken te schaatsen. De upside is dat geen enkele studentenkeuken ooit zo naar Robijntje Ochtendfris heeft geroken als de onze. Glibberig, maar heerlijk geurend.

Vervolgens is het helemaal raak. Murphy's law has it out for me. Net als ik vloekend, zuchtend en steunend die waspoederbende zo'n beetje onder controle heb, laat ik mijn glazen doosje met VitaMax vitaminepillen vallen. Het dure wondermiddeltje (op advies van Julia) verspreidt zich over de vloer tussen de scherven. Dit is te veel. Ik zak op de vloer tussen de scherven en barst in huilen uit. Dikke tranen van rauw verdriet en schaamteloos zelfmedelijden rollen over mijn wangen.

Alle tranen die gisteren niet kwamen, lijken zich nu te verdringen als Amerikanen tijdens Black Friday om zich een weg naar buiten te banen. Ik voel mijn schouders schokken, terwijl de tranen geluidloos over mijn wangen rollen. Waarom doen mijn handen niet gewoon wat normale handen doen? Spat! Er valt een traan op de grond. Papa, waarom moest je zo nodig doodgaan en ons in deze teringzooi achterlaten? Spat! Nog een spetter op de grond. Waarom ben je nu niet gewoon aan je camper aan het klussen? Plannen aan het maken voor je volgende tripje in Europa? Spat. Spat. Spat. Ik voel iets warms op mijn bovenlip en haal mijn neus op in een poging de snottebel terug te halen. Die poging mislukt, dus ik veeg hem alsnog weg met de mouw van mijn trui.

De kater. De schaamte over mijn capriolen van gisteravond. De frustratie over alle dingen die ik over de grond heb laten mieteren. Het verdriet over de dood van

mijn lieve vader, waar ik de andere driehonderdvierenzestig dagen van het jaar niet aan toegeef. Alles komt eruit. Ik heb geen idee hoeveel tijd er voorbij gaat totdat de tranen niet meer komen. Ik kijk moedeloos naar de ravage om me heen en besluit dat ik dit niet trek. Demonstratief stamp ik tussen de scherven door in de richting van de bank, waar ik me installeer. Ik ben vastberaden om de vitaminecapsules en glasscherven die door de hele kamer verspreid liggen gewoon te laten liggen. Ik zet de televisie aan en start Netflix op. De nieuwste aflevering van Homeland zal me wel afleiden. Maar de vitaminepillen blijven me vanuit mijn ooghoeken opvallen, dus uiteindelijk geef ik het op. Met een grom van frustratie klim ik uit de bank, schuif met mijn voeten in mijn slippers en pluk een voor een de pillen tussen de glasscherven uit. Een fractie van een seconde overweeg ik om de hele boel gewoon bij elkaar te vegen en in de prullenbak te mikken, maar daar waren ze te duur voor. Ze zijn het waard, want ik ken werkelijk geen ander middelje dat zo goed helpt tegen drank- en drugskaters. Op vandaag na. Vandaag helpt niets.

Tring!

Ik schrik op van de bel. Ik blijf met het plastic ziplockzakje met capsules in mijn hand staan. Wie zou dat zijn? Ik verwacht niemand. Ik heb geen zin in mensen, ik haat mensen. In het algemeen, maar al helemaal vandaag. Ik leg het ziplockzakje op mijn dressoir, terwijl ik naar mijn voordeur loop. Ik herken al

door het geribbelde glas van de deur heen de gestalten van Merel en Lara. Als ik open doe, kijken ze me verschrikt aan met hun handen vol shoppers, waarvan er geen twijfel over bestaat of ze gevuld zijn met chips, wijn en chocola. Tranen van liefde schieten in mijn ogen bij het zien van mijn vriendinnen.

‘We dachten dat je misschien toch wel behoefte zou hebben aan gezelschap. Of aan boodschappen, aangezien je vast geen zin hebt om te deur uit te gaan. Dus dachten we: dan komen we toch gewoon een dagje later!’ roept Merel vrolijk, duidelijk tevreden met zichzelf. En terecht, ze hadden dit met geen mogelijkheid beter kunnen timen. Ik realiseer me nu pas hoe erg ik hun geruststellende gezelschap gisteren heb gemist. Ieder jaar doen we hetzelfde riedeltje. We slaan zo schandalig veel wijn en eten in dat de caissière steevast blij vraagt: ‘Feestje?’

We laten ze altijd in die waan en sluiten ons vervolgens op bij iemand thuis om minstens één derde van onze aankopen te verorberen. Een hoeveelheid waarmee de voedselbank in principe al een hele wijk zou kunnen voorzien. Maar zoals Lara altijd zegt: ‘Als het KNMI al niet een uur in de toekomst kan voorspellen wat het weer doet, hoe kan ik dan voorspellen of ik over een uur zoete of hartige trek heb?’ Naast dat het KNMI volgens mij volkomen in staat is om het weer over een uur te voorspellen, is deze vergelijking natuurlijk überhaupt complete nonsens. Maar haar punt is valide.